



Arrest

nr. 83 770 van 27 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) omdat de hervormings- en vernietigingspercentages in volle rechtsmacht verschillen tussen de Nederlandse en Franse Kamers van de Raad. De Nederlandstalige rechters in de Raad erkennen in slechts 0,7% van de gevallen een asielzoeker als vluchteling en in 0,6% van de gevallen sturen zij de zaak terug naar de commissaris-generaal, terwijl de Franstalige rechters in 6,3% van de gevallen overgaan tot erkenning en in 8,8% van de gevallen de zaak terugsturen. Volgens de verzoekers bestaat er dus geen eenheid van rechtspraak. Hij meent ook dat hij recht heeft op een effectief rechtsmiddel en vraagt ook om deze reden dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad.

Verzoeker beperkt zijn kritiek in wezen tot het verwijzen naar algemene cijfers betreffende het aantal beroepen dat respectievelijk door de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad gegrond wordt verklaard. Met die zeer algemene kritiek gaat verzoeker volkomen voorbij aan de concrete

motieven op grond waarvan zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal wordt verworpen. De verzoeker legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Hij toont niet aan dat er *in casu* een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Verzoeker legt ook niet nader uit waarom de behandeling van de zaak verwezen zou moeten worden naar de Algemene Vergadering van de Raad teneinde hem een effectief rechtsmiddel te waarborgen. In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 3 maart 1967 te Naurski. In 1993 huwde u traditioneel en in 1994 officieel met K. K. (O.V. 6.622.566). Samen met uw vier kinderen en uw vrouw verblijft u in België.

U hebt deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog. In de periode van 31 december 1994 tot eind februari 1995 maakte u namelijk deel uit van het 'bataljon van Naursk'.

Eind oktober 1999 werd u naar het gebouw van PMK gebracht, waar u 4 à 6 uur werd vastgehouden. Begin november 1999 werd u meegenomen naar het filtratiekamp in Tsjernokozovo. U werd 2 nachten vastgehouden en mishandeld, waarna u door uw familie werd vrijgekocht voor 800 roebel.

Op vraag van B. A. (...) heeft voormalig Tsjetsjeens president M. (...) zich samen met een tiental medewerkers in november 1999 in uw woning schuil gehouden voor een tiental dagen.

De problemen die de aanleiding vormden tot uw vlucht uit uw herkomstland begonnen toen een zekere S. (...) aangesteld werd als het hoofd van de regionale afdeling binnenlandse zaken (ROVD) van het Naurskiy district, waar u met uw gezin woonde. Deze persoon begon zuiveringsacties uit te voeren, waarbij ook u werd gevisieerd omdat u deel had genomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en voormalig president M. (...) en zijn medewerkers onderdak had gehouden in november 1999.

Zo werd u in juli of augustus 2009 op een nacht vanuit uw woonst aan uw café in Naur meegenomen door leden van de ROVD. Ze brachten u naar het buitenverblijf van S. (...) in Tsjervljonnoje, waar ze u vier dagen in een kelder vasthielden en mishandelden. Op de vierde dag werd u vrijgelaten nadat uw familie u had vrijgekocht voor 6 miljoen roebel.

Begin april 2010 bent u gaan onderduiken in Rostov en in Tver nadat u verwittigd werd door uw kennis, S.T. (...). Uw kennis waarschuwde u dat u één van de volgende nachten opnieuw zou worden aangehouden. U vertelde uw vrouw niet waar u heen ging.

Nadat u ondergedoken was, vielen mannen 's nachts uw woning binnen, op zoek naar u. Ze stelden vragen over u en bedreigden uw echtgenote. Uw echtgenote K. K. (...) (O.V.6.622.566) verliet hierop de Russische Federatie, samen met uw 4 minderjarige kinderen, op 23 april 2010 en diende op 4 mei 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 29 juni 2010 werd uw vrouw een bijlage 26 quater betekend omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag. Uzelf verliet de Russische Federatie op 20 september 2010 en diende op 23 september 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 april 2011 werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 augustus 2011, en ook het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen op 7 november 2011. Op 28 november 2011 dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van uw vrouw en uw zoon T. (...), de geboorteaktes van uw andere kinderen, uw huwelijksakte, de pensioenverzekeringskaarten van uw vrouw en uw kinderen, de medische polissen van uw vrouw en uw kinderen, het schoolattest van uw zoon T. (...), de registraties van uw vrouw en uw zoon T. (...) bij de federale belastingdienst, een convocaties op uw naam, een convocaties op naam van uw vrouw, een fax van een correspondentie van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling gericht aan de afdeling binnenlandse zaken (OVD) van Naurskaya, een fax van een correspondentie van de dorpsadministratie van Naurskaya gericht aan de OVD van Naurskaya, een mail van A. B. (...) (een ver familielid van uw vrouw), een door u uitgeschreven verklaring met betrekking tot uw asielrelaas en drie internetartikels.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U heeft uw land van herkomst verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten, in het bijzonder met een zekere S. (...), het hoofd van de regionale afdeling binnenlandse zaken (ROVD) van Naurskaya, omdat u hebt deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en omdat u in 1999 een tiental dagen onderdak had geboden aan voormalig president M. (...) en een tiental medewerkers van hem.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 21 april 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor, zijnde een convocaties op uw naam, een convocaties op naam van uw vrouw, een fax van een correspondentie van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling gericht aan de afdeling binnenlandse zaken (OVD) van Naurskaya, een fax van een correspondentie van de dorpsadministratie van Naurskaya, een mail van A. B. (...), een door u uitgeschreven verklaring met betrekking tot uw asielrelaas en drie internetartikels. Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

Wat betreft de twee convocaties die u voorlegt, waarvan één gericht is aan u en één aan uw vrouw, dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw wisten wanneer de aan jullie gerichte convocaties in Tsjetsjenië zijn toegekomen en wanneer jullie zich beiden dienden te melden. Jullie konden zelfs niet aangeven in welk jaartal jullie met deze convocaties werden opgeroepen. Daarnaast wist uw vrouw niet bij welke overheidsdienst ze zich diende te melden, en geen van jullie beiden wist bij welke persoon jullie zich dienden te melden, noch in welke hoedanigheid jullie werden opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8-10; CGVS, p. 3-4). Zowel op de convocaties op uw naam als die op naam van uw vrouw staat echter duidelijk vermeld dat jullie zich dienden te melden op 2 juli 2011 bij de OVD van het Naurskiy district in de hoedanigheid van getuige. Ook de naam van de persoon bij wie jullie zich dienden te melden staat op beide oproepingsbrieven duidelijk aangegeven. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist of er iemand op de aan u gerichte convocaties is ingegaan. Vreemd genoeg hebt u er niet naar

geïnformeerd. U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 4). Indien u en uw vrouw werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst gezocht en vervolgd zouden worden, is het onaannemelijk dat zowel u als uw vrouw zo weinig weten over de aan jullie gerichte convocaties. Uw gebrek aan interesse voor deze convocaties, die volgens u nochtans bedoeld waren om u naar uw autoriteiten te lokken (CGVS, p. 4), tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Daarnaast gaf uw vrouw aan dat zij voor haar vertrek uit de Russische Federatie eind april 2010 nog werd opgeroepen aan de hand van een convocatie, die ze bij haar vertrek echter niet had meegenomen (CGVS vrouw, p. 10). Met betrekking tot deze oproeping wist zij evenmin wanneer ze werd opgeroepen, noch bij welke instantie en welke persoon ze zich diende te melden, en in welke hoedanigheid ze werd opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8, 10). Uw vrouw wist ook niet of er iemand op deze oproeping was ingegaan en zij gaf aan dat u zich met alles bezig hield (CGVS vrouw, p. 10). Opmerkelijk genoeg wist u zelf niet of u, of uw vrouw, voor de oproepingen waarvan u de convocaties voorlegt, reeds eerder werd opgeroepen aan de hand van convocaties (CGVS, p. 4). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit de faxen die u voorlegt, die correspondenties bevatten die uitgaan van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en de dorpsadministratie van het Naurskiy district, en waarvan de eerste gericht is aan de OVD van het Naurskiy district, blijkt dat leden van deze instanties op uw vroegere domicilieadres, waarvan u sinds 1 december 1993 bent uitgeschreven, zijn langs geweest op vraag van de OVD en aan de OVD rapporteren dat u en de rest van uw gezin er afwezig waren en dat zij geen informatie hebben over jullie verblijfplaats. Er dient echter op te worden gewezen dat het hier louter faxen betreft, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. U verklaarde bovendien dat uw zus deze documenten in haar bezit heeft gekregen via kennissen die op het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en bij de dorpsadministratie werkzaam zouden zijn. U wist echter niet via welke kennissen zij aan deze documenten is geraakt (CGVS, p. 6). Het feit dat de OVD van het Naurskiy district deze informatie over u en uw gezin aan deze instanties heeft opgevraagd, vormt echter geen bewijs dat u in uw land van herkomst gezocht en vervolgd wordt door de autoriteiten, daar uit deze documenten niet blijkt waarom zij deze informatie over u en uw gezin opvragen.

Terloops zij nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Al deze elementen maken dat deze nieuwe documenten die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Daarnaast bleef uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist zij niet hoeveel keer u in totaal aangehouden bent geweest. Zij verklaarde dat u enkele keren werd meegenomen tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, doch wist zij niet hoeveel keer in totaal. Ze wist ook niet hoeveel keer u na het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog bent aangehouden (CGVS vrouw, p. 10-11). Ook met betrekking tot uw aanhouding in de zomer van 2009, die nochtans de aanleiding vormde tot uw vlucht, kon uw vrouw niet aangeven wanneer u precies in de zomer van 2009 werd aangehouden (CGVS vrouw, p. 11-12), hoewel zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van haar tweede asielaanvraag wel kon aangeven dat u ofwel in juni, ofwel in juli 2009, werd aangehouden. Uw vrouw verklaarde dat u werd aangehouden omdat een zekere S. (...) aan de macht was gekomen bij de politie in de regio waar jullie woonden, die zuiveringsacties begon uit te voeren, waarop ook u werd aangehouden. Ze kon echter niet aangeven wanneer precies deze persoon er aan de macht kwam, wanneer precies deze zuiveringsacties aanvingen, noch bij welke specifieke overheidsdienst deze persoon in jullie regio te werk werd gesteld (CGVS vrouw, p. 11, 13). Uw vrouw wist bovendien niet door welke overheidsdienst u in de zomer van 2009 werd aangehouden (CGVS vrouw, p. 12). U zelf wist echter wel met zekerheid te zeggen dat S. (...) het hoofd was van de ROVD en dat u in de zomer van 2009 werd meegenomen door leden van de ROVD (CGVS, p. 9). Uw vrouw verklaarde voorts dat u na uw aanhouding en vasthouding in de zomer van 2009 werd gewaarschuwd door uw kennissen voor een mogelijke volgende aanhouding, waarna u in het begin van april 2010 bent gaan onderduiken. Ze wist echter niet door welke kennissen u werd gewaarschuwd en wanneer zij u hadden gewaarschuwd (CGVS vrouw, p. 14). Aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij na uw vertrek in april 2010, toen u ging onderduiken, op ernstige wijze werd vervolgd door uw belagers,

is het niet aannemelijk dat jullie hier achteraf niet over zouden hebben gesproken en u haar niet op de hoogte zou hebben gebracht van bovengenoemde feiten.

Uw vrouw verklaarde tevens dat uw vader na jullie vertrek ernstig werd geslagen en dat dit voorval te maken had met jullie problemen. Zij kon echter niet aangeven wanneer dit was gebeurd, waar dit was gebeurd en door wie hij werd geslagen (CGVS vrouw, p. 3-4, 16). Ze vertelde dat mensen na jullie vertrek ook bij haar eigen vader waren langs geweest en vragen over jullie hadden gesteld, maar kon evenmin aangeven wanneer dit was gebeurd (CGVS vrouw, p. 5). Uw vrouw wist ook niet wanneer precies jullie café na jullie vertrek werd vernietigd (CGVS vrouw, p. 6, 16). Ze wist tevens niet of jullie beschikten over een begin van bewijs van de vernieling van het café, dat jullie officieel uitbaatten (CGVS vrouw, p. 6). Ten slotte wist ze niet of u nog had geïnformeerd naar de stand van zaken van uw problemen en of jullie hulp hadden gezocht bij een mensenrechtenorganisatie. Ze verklaarde immers dat u zich met alles bezighield en zij er zich niet mee bemoeide (CGVS vrouw, p. 16). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze worden verwacht dat u ook hierover met uw vrouw zou hebben gesproken en zij hierover bijgevolg meer gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehoud.

Aangaande de geheugenproblemen waar uw vrouw melding van maakte (CGVS, p. 3, 4, 12 en 16), moet worden opgemerkt dat u, noch uw vrouw in het kader van uw tweede asielaanvraag enig bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat zij geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt uw vrouw niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

U haalde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal ten slotte nog aan dat u niet akkoord kon gaan met het gedeelte van de motivering uit de beslissing die ik ten aanzien u in het kader van uw eerste asielaanvraag nam, waarin ik stelde dat het feit dat u op 15 juni 2010 een internationaal paspoort werd uitgereikt (met uw gegevens) niet te rijmen valt met uw beweringen dat u sinds april 2010 gezocht werd, aangezien uit informatie die ik aan uw dossier toevoegde blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een dergelijk paspoort ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de FSB, de Russische Federale Veiligheidsdienst (CGVS, p. 12). U opperde dat u immers enkel in Tsjetsjenië gezocht werd en niet op federaal niveau (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat zowel diensten van het ministerie van Binnenlandse zaken als de Federale Veiligheidsdienst deze controle uitvoeren. Aangezien u als etnische Tsjetsjeen, in het bezit van een in Tsjetsjenië uitgereikt binnenlands paspoort met vroegere registratie in Tsjetsjenië (zie documentenmap eerste asielaanvraag), een internationaal paspoort aanvroeg en via een tussenpersoon ook verkregen zou hebben in de stad Rostov (CGVS eerste asielaanvraag, p. 13), gelegen buiten Tsjetsjenië, ligt het voor de hand dat de bevoegde diensten ook in Tsjetsjenië zouden laten natrekken of er al dan niet een belemmering zou zijn om u een internationaal paspoort uit te reiken, waarmee u gemakkelijk het land zou kunnen uitreizen. Bijgevolg kan uw uitleg in deze niet overtuigen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van jullie tweede asielaanvraag voorgelegde documenten, die u overigens reeds voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag (de Russische binnenlandse paspoorten van uw vrouw en uw zoon T. (...), de geboorteaktes van uw andere kinderen, uw huwelijksakte, de pensioenverzekeringskaarten van uw vrouw en uw kinderen, de medische polissen van uw vrouw en uw kinderen en de registraties van uw vrouw en uw zoon T. (...) bij de federale belastingdienst), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van uw gezin, uw huwelijk, de pensioenverzekering van uw gezin, de medische verzekering van uw gezin en de inschrijving bij de belastingdienst van uw vrouw en uw zoon T. (...), die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het middelbare schoolattest van uw zoon T. (...) bevat informatie over de door hem genoten opleiding, die hier evenmin ter discussie staat.

De verklaring van A. B. (...), een familielid van uw vrouw dat in het Verenigd Koninkrijk verblijft, dat u gevaar loopt in de Russische Federatie, kan evenmin beschouwd worden als bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Dit betreft immers een verklaring die kan gebaseerd zijn op uw verklaringen en niets bewijst dat deze persoon getuige is geweest van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die de aanleiding vormden voor uw vlucht, noch heeft u zelf ergens aangegeven dat hij daar getuige van was.

Ook de door u toegevoegde schriftelijke verklaring van uw asielrelaas kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. Dit betreft immers enkel uw eigen verklaringen, zoals u die op Commissariaat-generaal ook hebt weergegeven, en kan bijgevolg niet als een objectief begin van bewijs beschouwd worden van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze verklaring bevat bovendien geen enkel element dat bovenstaande vastgestelde argumenten weerlegt.

De internetartikels die u eveneens toevoegt aan uw dossier gaan over de algemene veiligheidsproblematiek in Tsjetsjenië en de samenwerking tussen Poetin en Kadyrov. De inhoud van deze artikels heeft echter geen betrekking op uw persoon, noch op de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, omwille van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Daar uw echtgenote, K. K. (...) (O.V. 6.622.566), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar tweede asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend heeft en hij in het kader van het huidige beroep de weigeringsbeslissing in dit verband betwist. Op 21 april 2011 nam de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing met betrekking tot deze eerste asielaanvraag. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad op 29 augustus 2011 en ook het beroep bij de Raad van State werd verworpen op 7 november 2011.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep

beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

3.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), en een manifeste beoordelingsfout.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf.

HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat het ter zitting neergelegde psychologisch getuigschrift van psycholoog N.N. d.d. 1 juni 2012 betreft bevestigt dit getuigschrift de psychologische moeilijkheden van verzoeker zoals reeds vermeld in het medisch getuigschrift van 25 maart 2011. De Raad meent dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Toch moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging of vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*.

Daar waar verzoeker ter zitting stelt dat hij en zijn familie in België ernstig bedreigd werden door Tsjetsjeense mannen stelt de Raad vast dat hij in dit verband geen klacht neerlegde bij de politie en hij deze bedreiging niet aannemelijk maakt.

Verzoeker verwijst naar algemene mensenrechten rapporten en het CEDOCA-onderzoek over zijn land van herkomst. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Daar waar verzoeker verwijst naar de werkwijze van de commissaris-generaal en het standpunt van een voormalig lid van de Raad van 26 mei 2005, meent de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Daar waar verzoeker stelt dat van zijn echtgenote omwille van de gebeurtenissen niet kan verwacht worden dat zij gedetailleerde verklaringen zou afleggen wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot trauma en stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekers echtgenote kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: *“Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor, zijnde een convocaties op uw naam, een convocaties op naam van uw vrouw, een fax van een correspondentie van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling gericht aan de afdeling binnenlandse zaken (OVD) van Naurskaya, een fax van een correspondentie van de dorpsadministratie van Naurskaya, een mail van A. B. (...), een door u uitgeschreven verklaring met betrekking tot uw asielrelaas en drie internetartikels. Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.*

Wat betreft de twee convocaties die u voorlegt, waarvan één gericht is aan u en één aan uw vrouw, dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw wisten wanneer de aan jullie gerichte convocaties in Tsjetsjenië zijn toegekomen en wanneer jullie zich beiden dienden te melden. Jullie konden zelfs niet aangeven in welk jaartal jullie met deze convocaties werden opgeroepen. Daarnaast wist uw vrouw niet bij welke overheidsdienst ze zich diende te melden, en geen van jullie beiden wist bij welke persoon jullie zich dienden te melden, noch in welke hoedanigheid jullie werden opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8-10; CGVS, p. 3-4). Zowel op de convocaties op uw naam als die op naam van uw vrouw staat echter duidelijk vermeld dat jullie zich dienden te melden op 2 juli 2011 bij de OVD van het Naurskiy district in de hoedanigheid van getuige. Ook de naam van de persoon bij wie jullie zich dienden te melden staat op beide oproepingsbrieven duidelijk aangegeven. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist of er iemand op de aan u gerichte convocaties is ingegaan. Vreemd genoeg hebt u er niet naar geïnformeerd. U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 4). Indien u en uw vrouw werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst gezocht en vervolgd zouden worden, is het onaannemelijk dat zowel u als uw vrouw zo weinig weten over de aan jullie gerichte convocaties. Uw gebrek aan interesse voor deze convocaties, die volgens u nochtans bedoeld waren om u naar uw autoriteiten te lokken (CGVS, p. 4), tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Daarnaast gaf uw vrouw aan dat zij voor haar vertrek uit de Russische Federatie eind april 2010 nog werd opgeroepen aan de hand van een convocaties, die ze bij haar vertrek echter niet had meegenomen (CGVS vrouw, p. 10). Met betrekking tot deze oproeping wist zij evenmin wanneer ze werd opgeroepen, noch bij welke instantie en welke persoon ze zich diende te melden, en in welke hoedanigheid ze werd opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8, 10). Uw vrouw wist ook niet of er iemand op deze oproeping was ingegaan en zij gaf aan dat u zich met alles bezig hield (CGVS vrouw, p. 10). Opmerkelijk genoeg wist u zelf niet of u, of uw vrouw, voor de oproepingen waarvan u de convocaties voorlegt, reeds eerder werd opgeroepen aan de hand van convocaties (CGVS, p. 4). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit de faxen die u voorlegt, die correspondenties bevatten die uitgaan van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en de dorpsadministratie van het Naurskiy district, en waarvan de eerste gericht is aan de OVD van het Naurskiy district, blijkt dat leden van deze instanties op uw vroegere domicilieadres, waarvan u sinds 1 december 1993 bent uitgeschreven, zijn langs geweest op vraag van de OVD en aan de OVD rapporteren dat u en de rest van uw gezin er afwezig waren en dat zij geen informatie hebben over jullie verblijfplaats. Er dient echter op te worden gewezen dat het hier louter faxen betreft, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. U verklaarde bovendien dat uw zus deze documenten in haar bezit heeft gekregen via kennissen die op het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en bij de dorpsadministratie werkzaam zouden zijn. U wist echter niet via welke kennissen zij aan deze documenten is geraakt (CGVS, p. 6). Het feit dat de OVD van het Naurskiy district deze informatie over u en uw gezin aan deze instanties heeft opgevraagd, vormt echter geen bewijs dat u in uw land van herkomst gezocht en vervolgd wordt door de autoriteiten, daar uit deze documenten niet blijkt waarom zij deze informatie over u en uw gezin opvragen.

Terloops zij nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Al deze elementen maken dat deze nieuwe documenten die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen."

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar een aantal algemene mensenrechten rapporten over zijn land van herkomst, onder meer de CEDOCA documentatie in het administratief dossier. Dit is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."*

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

2.3. In een tweede middel klaagt verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker wijst erop dat het Handvest bindende werking heeft.

Verzoeker stelt dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan verwezen worden naar de jurisprudentie inzake artikel 6 EVRM betreffende 'full jurisdiction'.

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: *'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'*

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met *'facts relevant to the dispute'*. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) lijkt te zijn

dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Hier kan gewezen worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling *'perverse or irrational'* was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede - quasi rechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommig bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoair debat te onderwerpen. Het EHRM is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Ook de zaak Tsfayo t. Verenigd Koninkrijk is in deze context vermeldenswaardig. In deze kwam men tot de conclusie dat indien de vergaring van het feitenmateriaal de essentie vormde van een dispuut, niet zonder meer louter kon overgegaan tot toepassing van de Kingsley redenering namelijk een controle

van de wettigheid en de inhoud van het dossier zonder enige onderzoeksbevoegdheid te hebben. Dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is.

Dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley, het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, nee het gaat om verklaringen van mensen welke worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid.

Het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen blijkt ook uit het verleden namelijk de voorganger van de Raad, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad meent verzoeker dat deze procedure geenszins voldoet. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië.

Dat het een schending van de rechten van verdediging is daar verzoeker van mening is dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal. Dat deze mogelijkheid *in casu* verboden is minstens niet voorzien.

Ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces, ofwel een '*fair trial*'.

Er kan geenszins sprake zijn van processuele gelijkwaardigheid van partijen. Dat verzoeker stelt dat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal. Het past evenwel dat verzoeker in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Dat hoewel het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit *de facto* niet het geval is. Dat verzoeker zich *de facto* verweert tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker laakt derhalve dat hij in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

Verzoeker verzoekt eveneens aan de Raad prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie die als volgt luiden:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat".

In essentie voert de verzoeker aan dat de Raad te dezen geen jurisdictioneel orgaan met volle rechtsmacht is omdat het recht van de verzoeker op een onderzoek van de feiten wordt beperkt en hij geen geactualiseerde memorie/conclusie kan indienen in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal en er derhalve geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

De Raad kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens ter kennis van de Raad te brengen.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in dit verband: *"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen"* (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

Daargelaten de vraag of een stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat dit niet belet dat een stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV 45 395 van 24 juni 2010).

In toepassing van artikel 14 PR RvV ondervraagt de voorzitter de partijen indien dit noodzakelijk is. De Raad kan ten slotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. In dat arrest heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk overwogen dat het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging voor de Raad, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, (...) geen afbreuk (doet) aan het recht op een rechterlijke toetsing en een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en of *“deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”*, is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad, voorziet.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, weze vermeld dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 heeft geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoratie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en de verzoekers hebben alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen.

Er is derhalve een processuele gelijkwaardigheid voorhanden en het stellen van de bovenvermelde prejudiciële vraag is dan ook niet dienstig voor het oplossen van het geschil.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS